

1

Снігові кулі і бабусине печиво

Мізнше виявиться, що в місті Валенда відбувалися дивні речі. Більшість людей у славнозвісному місті не помічали того, що коїлося. Але, як і у випадку з більшістю речей у житті, ті, хто спостерігав ззовні, все чудово бачили.

Після того, як Велике Свято закінчилося, капітани кораблів, які перебували в морі, говорили: «Це виглядало так, ніби на все місто накинули великий скляний ковпак, перетворивши його на величезну бурливу снігову кулю. Присягаюся зубами мого дідуся!».

Але присягатися було не обов'язково.

Ще до початку Великого Свята до порту Валенди перестали прибувати кораблі. Хоча мало хто це помічав у святковій метушні та веселоощах.

На причалі перебував лише один молодий моряк, який вважав себе занадто серйозним для святкових веселоощів. Йому було лише сімнадцять, але він носив елегантний морський капелюх, який робив його вищим на цілих два дюйми.

На відміну від решти мешканців міста, які, здавалося, витали у цукрових хмарах, цей розсудливий моряк помітив зникнення кораблів і пішов шукати іншу розсудливу людину, щоб розповісти про це. Він поважно крокував тривожно-святковим портом зі списком кораблів, які не прибули.

Він не збирався звертати увагу на величезні карамельні тростини, що вишикувалися вздовж вулиць, на візки з пряним сидром, які, здавалося, були скрізь, або на людей, які спонтанно заводили пісень.

Але потім він побачив його. Посеред вулиці стояв величезний пряниковий будиночок, який випускав цинамоновий дим із димаря, вкритого витонченими завитками з білої глазури.

Моряк зупинився на місці.

Він був схожий на пряникові будиночки, які пекла його бабуся — щоправда, ті були без чарівного цинамонового диму і не такі великі, щоб аж можна було зайти всередину. Але решта деталей були як треба. Велетенський дах прикрашали круглі желейні цукерки пастельних кольорів, великі вікна були припорошені срібlistoю цукровою пудрою, а на величезних дверях висіли червоно-білі м'ятні цукерки.

Протягом цілої хвилини він не міг поворухнутися.

Уже минуло два Свята, відколи його бабуся відійшла у вічність. І легше було вдавати, що Великого Свята не було, ніж святкувати без неї.

Моряк нарешті оговтався. Він нагадав собі, що має зробити. Він мав повідомити про зниклі кораблі. Але тут пряникові двері відчинилися, і він міг би заприсягнутися, що почув бабусин голос: «П'єре, не стій під снігом. Я приготувала свіжий гарячий шоколад і твоє улюблене печиво».

У повітрі витав аромат масляно-пряних зірочок із мускатною глазур'ю.

«Невже вона справді тут?» — подумав П'єр. Звісно, не надто розумно було так думати. Але й бути

розсудливим під час Великого Свята було досить нерозумно.

— Заходь, мій хлопчику, — покликала бабуся.

Що ще залишалось робити П'єру?

Він не міг утриматися, щоб не побачитися з бабусею ще раз. І він дуже не хотів відмовлятися від свого улюбленого печива.

А ще, можливо, він був трохи заворожений.

Історія П'єра була однією з багатьох дивовижних історій, які ширилися Валендою після закінчення Великого Свята.

Але найпопулярнішою, звісно ж, буде історія про принцесу Донателлу Драгну.

2

Переддень передодня Великого Свята

Донателла Драгна не знала, що живе під куполом гігантської снігової кулі.

Єдине, що знала Телла, — це те, що сьогодні переддень Великого Свята, і...

У сестриному палаці сніжило?

Телла на мить зупинилася. Її морозно-блакитні спідниці майоріли довкруг носаків черевиків, а повітря навколо неї закручувалося блискучим сріблястим мерехтінням і снігом.

Цей снігопад всередині палацу був чимось новим. Не те щоб Телла була здивована. Останні кілька тижнів вона щодня прокидалася і бачила, що її сестра додала до палацу якісь нові вишукані прикраси. Кожна стіна, камін і дверний отвір були прикрашені вервечками золотих дзвіночків, зацукрованими гілочками журавлини, вінками з падуба, привезеними з Великої Півночі, а тепер ще й чарівними сніжинками, які *падали, падали, падали...* але так і не торкалися землі або ідеально завитого волосся Телли.

— Обережно! — крикнув хтось.

Телла саме вчасно пригнулася, коли над її головою пролетіла сніжка.

Повз неї промчав конюх у костюмі пряникового чоловічка, а за ним пара покоївок, вбраних у снігових янголів. Їхні повстяні черевички м'яко тупотіли, коли вони пробігали повз.

— Даруйте, Ваша Високосте! — задихано вигукнули обидві покоївки. Але вони не зупинилися, переслідуючи пряникового чоловічка, який, біжучи, жбураєв через плече кульки снігу.

Як людина, яка цінує театральне мистецтво, Телла була останньою людиною, яка могла б звинуватити

когось у перегинанні палиці. Але вона відчувала, що її сестра вже підбралася до цього дуже близько.

Це було перше Велике Свято Скарлет як імператриці, і вона почала підготовку до нього ще на початку Холодного сезону.

Все почалося з того, що вона перейменувала свій палац на Замок Лускунчика. Потім вона змінила назви *усього* всередині замку.